

[Justitsministeren.]

beror den nærmere detailudformning af disse regler på teknisk prægede overvejelser. Jeg skal ikke gå nærmere ind på forslaget, men indskrænke mig til at nævne de ændringer, som jeg finder er de vigtigste.

Forældelsesfristerne har hidtil varieret efter størrelsen af den straf, som ville være blevet udmålt for den pågældende konkrete lovovertrædelse. Efter lovforslaget vil forældelsesfristernes længde komme til at bero på maksimum i strafferammen for lovovertrædelser af den pågældende karakter. Denne ændring indebærer straffeprocessuelle fordele; om ansvaret for en lovovertrædelse er forældet, vil efter forslaget kunne konstateres hurtigere og lettere end efter de gældende regler.

Efter de gældende love er der ikke faste forældelsesfrister for overtrædelse af andre love end straffeloven. Forældelse af strafansvar for særlovsovertrædelser kan ikke ske før udløbet af de frister, der gælder for tilsvarende straffelovsovertrædelser, men om forældelse da skal ske, afgøres af retten efter et skøn i hvert enkelt tilfælde. Denne ordning er utilfredsstillende. Principielt bør der gælde samme forældelsesregler for straffelovsovertrædelser og særlovsovertrædelser. Lovforslaget er i overensstemmelse med dette synspunkt. Ved visse overtrædelser — og dette gælder både straffelovs- og særlovsovertrædelser — er vanskelighederne med hensyn til deres opdagelse så betydelige, at det er fundet påkrævet at fastsætte en længere forældelsesfrist, end de almindelige regler ville føre til. Sådanne særregler er optaget dels i forslaget til straffelovens § 93, stk. 2, dels i nogle af paragrafferne i det samtidige forslag til lovændringer i forskellige lovbestemmelser om forældelse af strafansvar.

Som bekendt gennemførtes i 1965 ændringer i straffelovens regler om konfiskation. Visse spørgsmål vedrørende konfiskation blev dog udsat til behandling i den nu foreliggende sammenhæng, nemlig spørgsmålet om forældelse, bortfald af ansvaret ved den skyldiges død samt benådning. På disse punkter indeholder lovforslaget bestemmelser. Adgangen til påtale med henblik på forældelse har hidtil været uforældelig, men det foreslås nu, at denne påtaleadgang som hovedregel forældes sammen

med strafansvaret for den pågældende lovovertrædelse, dog at forældelsesfristen i intet tilfælde er mindre end 5 år og for udbyttekonfiskation ikke mindre end 10 år. Adgangen til at fuldbyrde idømt konfiskation har hidtil kun kunnet forældes efter Danske Lovs almindelige regel om 20 års forældelse; der foreslås nu en forældelsesfrist på 5 år, der i enkelttilfælde kan forlænges til 10 år. Der foreslås væsentlige begrænsninger i adgangen til at gøre konfiskationsansvar gældende efter den skyldiges død, og der indføres hjemmel til benådning for konfiskation, der således — med rette — i denne henseende ligestilles med straf.

Endelig skal jeg nævne, at forældelsesfristen med hensyn til pålagt bødestraf forkortes fra 5 til 3 år, når bøden er under 3.000 kr.

Herefter vender jeg mig til forslagets bestemmelser vedrørende seksualforbrydelser.

De foreslåede ændringer angår navnlig blodskam, voldtægt, homoseksuel prostitution og pornografi. Til grund for forslagene ligger indstillinger fra straffelovsrådet. Dettets bemærkninger til ændringerne vedrørende voldtægt er gengivet i forslagets bemærkninger til §§ 216-218. Rådets indstilling om homoseksuel prostitution er optrykt som bilag til lovforslaget. Om pornografi foreligger rådets betænkning nr. 435/1966.

Reglen om blodskam ændres således, at strafansvaret i de typiske blodskamssager, der angår en faders kønlige forhold til datteren, begrænses til faderen. Efter den gældende regel er datteren straffri, hvis hun er under 18; efter forslaget vil hun være straffri uanset hendes alder. En straffesag mod datteren er en urimelig belastning for hende, og under den gældende ordning gives der da praktisk taget også altid datteren tiltalefratagelse. Jeg finder det rigtigst, at forholdet — ligesom i Norge og Sverige — bliver straffrit efter lovens regel.

I bestemmelsen om voldtægt i § 216 foreslås en ændring af strafferammen. Denne er nu fængsel fra 1 til 16 år, under særdeles skærpende omstændigheder fængsel på livstid. I stedet foreslås en strafferamme på fængsel indtil 10 år.

Der kan kun være grund til at gøre bemærkninger til den ophævelse af det gældende minimum på fængsel i 1 år, som ændrin-